

Audiència. L'amor a Déu i l'amor al proïsme

El Sant Pare Benet XVI, reflexiona en aquesta audiència sobre la pregària de Jesús relacionada amb l'acció guaridora.

28/01/2012

Benvolguts germans i germanes,

Avui vull reflexionar amb vosaltres sobre la pregària de Jesús relacionada amb la seva prodigiosa acció guaridora. En els evangelis es

presenten diverses situacions en què Jesús prega davant l'obra benèfica i guaridora de Déu Pare, que actua a través seu. Es tracta d'una pregària que, un cop més, manifesta la relació única de coneixement i de comunió amb el Pare, mentre Jesús participa amb gran proximitat humana en el sofriment dels seus amics, per exemple de Llàtzer i de la seva família, o de tants pobres i malalts a qui ell vol ajudar concretament.

Un cas significatiu és la curació del sordmut (cf. *Mc* 7,32-37). El relat de l'evangelista sant Marc —que acabem d'escoltar— mostra que l'acció guaridora de Jesús està vinculada a la seva estreta relació tant amb el proïsme —el malalt—, com amb el Pare. L'escena del miracle es descriu amb detall: *«Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li ficà els dits a les orelles, va escopir i li tocà la llengua amb la saliva. Després va alçar els ulls al cel, sospirà i li*

digué: Efatà! —que vol dir:

‘Obre’t!’» (7, 33-34). Jesús vol que la guarició s’esdevingui estant «tot sol, lluny de la gent». Sembla que això no es deu només al fet que cal mantenir el miracle amagat a la gent per evitar que es formin interpretacions limitades o errònies de la persona de Jesús. La decisió de portar el malalt a un lloc apartat fa que, en el moment de la guarició, Jesús i el sordmut es trobin sols, en la proximitat d’una relació singular. Amb un gest, el Senyor toca les oïdes i la llengua del malalt, o sigui, els llocs específics de la seva malaltia. La intensitat de l’atenció de Jesús es manifesta també en els trets insòlits de la guarició: usa els dits mateixos i, fins i tot, la seva saliva. També el fet que l’evangelista citi la paraula original pronunciada pel Senyor —*Efatà*, o sigui “obre’t”— posa en relleu el caràcter singular de l’escena.

El punt central d'aquest episodi, però és el fet que Jesús, en el moment de fer la curació, cerca directament la relació amb el Pare. El relat diu, en efecte, que «*va alçar els ulls al cel, sospirà*» (v. 34). L'atenció al malalt, les cures de Jesús vers ell, estan relacionades amb una actitud profunda de pregària dirigida a Déu. I l'emissió del sospir es descriu amb un verb que en el Nou Testament indica l'aspiració a quelcom bo que encara no es té (cf. *Rm* 8,23). El relat, en el seu conjunt, doncs, mostra que la implicació humana amb el malalt porta Jesús a la pregària. Un cop més es manifesta la seva relació única amb el Pare, la seva identitat de Fill Unigènit. En ell, a través de la seva persona, es fa present l'acció guaridora i benèfica de Déu. No és casualitat que el comentari conclusiu de la gent després del miracle recordi la valoració de la creació al començament del Gènesi: «*Tot ho ha fet bé*» (*Mc* 7,37). En l'acció guaridora

de Jesús hi entra clarament la pregària, amb la mirada cap al cel. La força que va curar el sordmut va ser provocada certament per la compassió vers ell, però prové del fet que recorre al Pare. Aquestes dues relacions s'entrecreuen: la relació humana de compassió per l'home, que entra en la relació amb Déu i així esdevé en curació.

En el relat joànic de la resurrecció de Llätzer, aquesta mateixa dinàmica es posa en relleu amb una evidència encara més gran (cf. *Jn* 11,1-44).

També aquí s'entrecreuen, d'una banda, la relació de Jesús amb un amic i amb el seu sofriment i, per una altra, la relació filial que ell té amb el Pare. La participació humana de Jesús en el cas de Llätzer té trets particulars. En tot el relat es recorda diverses vegades l'amistat amb ell, així com amb les germanes Marta i Maria. Jesús mateix afirma: «*Llätzer, el nostre amic, s'ha adormit, però vaig*

a despertar-lo» (Jn 11,11). L'afecte sincer per l'amic també el destaquen les germanes de Llätzer, igual que els jueus (cf. Jn 11,3; 11,36); es manifesta en la commoció profunda de Jesús davant el dolor de Marta i Maria i de tots els amics de Llätzer, i desemboca en el plor —tan profundament humà— en atansar-se a la tomba: «Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà: “On l’heu posat?” Li diuen: “Senyor, vine i ho veuràs.” Jesús començà a plorar» (Jn 11,33-35).

Aquesta relació d'amistat, la participació i la commoció de Jesús davant el dolor dels parents i coneguts de Llätzer, està vinculada, en tot el relat, amb una relació continuada i intensa amb el Pare. Des del començament, Jesús fa una lectura del fet en relació amb la seva identitat i missió i amb la glorificació

que li espera. Davant la notícia de la malaltia de Llätzer, en efecte, comenta: *«Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat»* (Jn 11,4). Jesús acull també amb dolor humà profund l'anunci de la mort de l'amic, però, sempre en estreta referència a la relació amb Déu i a la missió que li ha confiat, diu: *«Llätzer és mort, i m'alegro de no haver estat allí: serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara, anem a trobar-lo!»* (Jn 11,14-15). El moment de la pregària explícita de Jesús al Pare davant la tomba és el desenllaç natural de tot el succés, teixit sobre aquest doble registre de l'amistat amb Llätzer i de la relació filial amb Déu. També aquí les dues relacions van juntes. *«Jesús alçà els ulls i digué: “Pare, et dono gràcies perquè m’has escoltat”»* (Jn 11, 41): és una eucaristia. La frase revela que Jesús no va deixar ni tan sols per un instant la pregària de petició per la

vida de Llätzer. Encara més, aquesta pregària continuada va reforçar el vincle amb l'amic i, al mateix temps, va confirmar la decisió de Jesús de romandre en comunió amb la voluntat del Pare, amb el seu pla d'amor, en el qual la malaltia i mort de Llätzer es consideren com un lloc on es manifesta la glòria de Déu.

Estimats germans i germanes, en llegir aquesta narració, cadascun de nosaltres està cridat a comprendre que en la pregària de petició al Senyor no hem d'esperar una realització immediata d'allò que demanem, de la nostra voluntat, sinó més aviat encomanar-nos a la voluntat del Pare, llegint cada esdeveniment en la perspectiva de la seva glòria, del seu disseny d'amor, ben sovint misteriós als nostres ulls. Per això, en la nostra pregària, petició, lloança i acció de gràcies haurien d'anar juntes, fins i tot quan ens sembla que Déu no respon a les

nostres expectatives concretes.

Lliurar-se a l'amor de Déu, que ens precedeix i ens acompanya sempre, és una de les actituds de fons del nostre diàleg amb ell. El Catecisme de l'Església catòlica comenta així la pregària de Jesús en el relat de la resurrecció de Llàtzer: «Conduïda per l'acció de gràcies, la pregària de Jesús ens revela com hem de demanar: *abans* que el do sigui donat Jesús s'adhereix a aquell que dóna i es dóna en els seus dons. El Donant és més valuós que el do atorgat, és ell el Tresor, i el cor del seu Fill és en ell; el do és donat “per excreix” (cf. *Mt* 6,21.33)» (n. 2604). Això em sembla molt important: *abans* que el do sigui concedit, cal adherir-se a aquell que dóna; el donant és més preciós que el do. També per a nosaltres, per tant, més enllà d'allò que Déu ens dóna quan l'invoquem, el do més gran que pot atorgar-nos és la seva amistat, la seva presència, el seu amor. Ell és el

tesor preciós que cal demanar i custodiar sempre.

La pregària que Jesús pronuncia mentre es retira la pedra d'entrada a la tomba de Llàtzer, presenta després un desenvolupament particular i inesperat. Ell, en efecte, després de donar gràcies a Déu Pare, afegeix: *«Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat»* (Jn 11, 42). Amb l'oració, Jesús vol portar a la fe, a la confiança total en Déu i en la seva voluntat, i vol mostrar que aquest Déu que ha estimat l'home fins al punt d'enviar el seu Fill Unigènit (cf. Jn 3,16), és el Déu de la Vida, el Déu que porta esperança i és capaç de canviar les situacions humanament impossibles. La pregària confiada d'un creient, doncs, és un testimoni viu d'aquesta presència de Déu en el món, del seu interès per l'home, del

seu obrar per realitzar el seu pla de salvació.

Les dues pregàries de Jesús meditades ara, que acompanyen el guariment del sordmut i la resurrecció de Llätzer, revelen que el vincle profund entre l'amor a Déu i l'amor al proïsme ha d'entrar també en la nostra pregària. En Jesús, Déu veritable i home veritable, l'atenció vers l'altre, especialment si pateix necessitat o sofreix, la commoció davant el dolor d'una família amiga, el porten a adreçar-se al Pare, en aquesta relació fonamental que guia tota la seva vida. Però també a l'inrevés: la comunió amb el Pare, el diàleg constant amb ell, impulsa Jesús a estar atent d'una manera única a les situacions concretes de l'home per portar-li el consol i l'amor de Déu. La relació amb l'home ens guia cap a la relació amb Déu, i la relació amb Déu condueix novament el proïsme.

Estimats germans i germanes, la nostra pregària obre la porta a Déu, que ens ensenya constantment a sortir de nosaltres mateixos per a ser capaços de mostrar-nos propers als altres, especialment en els moments de prova, per portar-los consol, esperança i llum. Que el Senyor ens concedeixi ser capaços d'una pregària cada cop més intensa, per reforçar la nostra relació personal amb Déu Pare, eixamplar el nostre cor a les necessitats de qui tenim al costat i sentir la bellesa de ser «fills en el Fill», juntament amb nombrosos germans. Gràcies.
